

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra ITALIENSK (Catania)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122808992/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Man slaas paa hele Jorden;	Lad dem kanonisere,
Hug og Stød	Hvem de vil,
Paa Liv og Død	Med Sang og Spil,
Det er nu Dagens Orden,	Men tro mig, de husere
Det gi'er Landsknægten Brød;	For galt med deres Ild.
Men Fanden æde Brødet,	De brænder Protestanten, —
Naar Sulet ikke gaves,	Det skal hans Sjæl kurere —
Og Fanden tage Kødet,	Men Legemet, min Sandten,
Naar Vinen ikke haves.	Maa her dog protestere.

Jeg lider ikke Præster,	De skælde ud hinanden,
Bibelsprog	Kætterpak,
Og Bønnebog;	Papistisk Rak,
Ved Salmesang og Fester	Og slaas som bare Fanden
Man bliver lige klog.	For deres Pøisesnak.
Jeg fatter ej Respekten	Hvem har da Ret i Grunden?
For denne Brug af Baalet —	Formodentlig slet ingen. —
Man skælder paa Landsknægten,	Nu, Bægeret for Munden
Han bruger dog kun Staalet.	Og fremad, det er Tingen.

ITALIENSK

(Catania)

Mellem Regnens Plask og Stormvindens Raab
 Paa Gaden Guitaren klinger.
 Regnen er mig en kølende Daab
 Og Stormen min Stemme bevinger.

I Kappen hyllet paa Hjørnet jeg staar,
 Formummet som til Maskerade.
 Nattepatruljen forbi mig gaar
 Og lytter til min Serenade.

De barske Soldater høre min Sang, —
 Helt fremmed dog Ordene lyder,
 Men Guitarstrengene gemme en Klang,
 Som Ordenes Mening tyder.

La Donna de mumle, og drage af Sted, —
 La Donna er Natteparolen.
 Langt borte sig tabe de taktfaste Fjed, —
 Jeg gnider igen paa Violen.